

Ron

Al sinds eind vorige eeuw wil Ron Lammers met muziek vertellen hoe het christelijke geloof hem de uitweg bood uit een diep dal. Een eerste opname uit die tijd is nu uitgewerkt tot de imposante titeltrack Mask van zijn project The Foundation, aangevuld met een muzikale en tekstuele interpretatie van de periode voor en na zijn bekering.

Op basis van geloof

THE FOUNDATION

Een zonovergoten terras in Zwolle olopemd ontwaar ik niet meteen mijn gesprekspartners, maar al gauw zie ik twee vrolijk naar mij wenkende mannen. Dat ik Ron Lammers en Rinie Huigen onmiddellijk herken, is vanwege de foto's niet zo verwonderlijk, maar omgekeerd is dat wel het geval; mijn speurende blik bleek voor hen echter een niet te missen aanwijzing. Op mijn vraag hoe The Foundation en Mask tot stand zijn gekomen, trapt Ron meteen enthousiast af.

"Ik ben in 1964 geboren, dus inmiddels 59 jaar. Sinds mijn vroege jeugd ben ik muziekverzamelaar en -liefhebber. Mijn vader was heel muzikaal. Hij speelde eigenlijk alles: toetsen, piano, gitaar, blokfluit; noem het maar op. Daar heb ik, denk ik, wat van meegekregen; ik heb het alleen pas veel later gebruikt. In mijn jonge jaren

heb ik pianoles gehad, onder lichte 'dwang' elke week oefenen en naar les. Overigens heb ik ook gitaarlessen gehad, maar dat duurde niet zo lang – ik had dat niet zo in mijn vingers – en na een jaar of drie had ik die pianoles ook wel gezien. Ik zei toen voor de gein: 'Ik speel geen piano meer, vanaf nu speel ik platenspeler.' Met andere woorden: ik ben toen platen gaan verzamelen. Dat is begonnen met ELO, mijn eerste kennismaking met in mijn ogen intelligente muziek. Ik bezocht ook concerten, waarmee ik veel contacten met muzikanten opdeed."

XYMPHONIA

"Dat heeft uiteindelijk geresulteerd in het radioprogramma Xymphonia," gaat Ron verder, "waar ik in 1993 vanuit Almelo mee begon. Ik denk dat ik zo'n beetje de eerste in Nederland was met een twee uur durend pro-

gramma op een lokaal radiostation waarin alleen maar symfonische rock te beluisteren viel. In die tijd was ik zowat de enige die aandacht aan dit genre besteedde, en zo leerde ik veel bands uit deze muziekwereld kennen. Dat resulteerde in onder meer vijf festivals die ik in Almelo gratis organiseerde en – na het ter ziele gaan van SI Music – de oprichting van een distributeurschap voor met name buitenlandse progressieve rock van een aantal grotere labels, zoals Musea. Toen we werden ingehaald door de parallelimport kwam ik tot de conclusie dat ik zelf moest gaan uitgeven. In eerste instantie heb ik dat vanuit een samenwerkingsverband in LaBraD'or Records gedaan, maar uiteindelijk heb ik mijn eigen label Xymphonia Records opgericht waarmee ik albums van onder meer Timelock, Plackband en nu The Foundation heb uitgebracht."

LEVENSVERHAAL

Al die tijd heeft Ron de intentie gehad om iets met zijn levensverhaal te doen: om met muziek te beschrijven hoe het christelijke geloof hem dé weg heeft gewezen uit het door wanhoop en eenzaamheid gekenmerkte dal waarin hij toen terecht was gekomen, als gevolg van torenhoge verwachtingen en prestatiedruk. Alleen had hij tot die tijd nooit de kans of de middelen gehad om dat goed aan te pakken. Weliswaar had hij er eind jaren negentig al met een tweetal andere muzikanten een voorzichtig begin mee gemaakt, maar door veranderingen in zijn persoonlijke omstandigheden lag het project daarna lange tijd stil.

Totdat Ron zo'n drie jaar geleden een Nord Stage 2-keyboard kocht en op zijn zolderkamertje de draad oppakte. Hij componeerde negen nummers en nam er zonder hulp van anderen demo's van op. Alles 'in het geheim' – want zelfs zijn vrouw wist er niets van, terwijl aan haar het nummer Unconditional werd opgedragen – omdat hij nog niet voor ogen had wat hij er mee zou doen: puur voor zichzelf houden of toch eens kijken of er meer in zit. Hij besloot voor het laatste en liet Jens van der Valk (Autumn), die hij vanuit zijn eigen bedrijf al goed kende, ook 'in het geheim' de demo's horen. Jens zag er veel potentie in, waarop Ron hem vroeg enkele nummers te voorzien van gitaarpartijen om te kunnen oordelen wat dat zou opleveren. Dat was eigenlijk de herstart van het project Mask.

RICKENBACKER

De basis was goed, maar na toevoeging van het gitaarspel van Rens realiseerde Ron zich dat hij het nog beter kon maken door er ook andere goede muzikanten bij te vragen. "En dan ga je erover nadenken welke instrumenten je wilt gebruiken en wie je daar het beste voor kunt vragen. Uit de jaren zeventig vind ik de baspedalen en de Rickenbacker

waaninnig mooi klinken, en er is er in Nederland maar één die deze instrumenten goed beheerst, en dat is Gijs Koopman, bekend van onder meer Cliffhanger en Knight Area. Ondanks dat hij was gestopt en menig nieuwe aanbieding had afgewimpeld, spraken het verhaal en de achtergrond van Mask hem dusdanig aan dat hij er graag aan wilde meewerken. Van het een kwam het ander, en via Gijs ben ik in contact gekomen met onze tweede gitarist, Rinie Huigen, die op zijn beurt weer fluitist Judith van der Valk introduceerde."

ANDY LATIMER

Rinie, eveneens progliedhebber pur sang, speelt al vanaf zijn elfde gitaar en is daar nog steeds helemaal gek van. "Na veel plezier met verscheidene popbandjes stapte ik in 1993 samen met Gijs Koopman in Cliffhanger, waar ik zelfs nog heb gezongen. We hebben vier studioalbums uitgebracht en ook wat live-werk gedaan; een gouden tijd. Vanwege gezondheidsproblemen moest ik het wat rustiger aan doen, maar ik ben in 2004 wel schoorvoetend in Knight Area gestapt. In 2007 moest ik helaas toch besluiten helemaal te stoppen met spelen in bands, maar ik bleef actief in een pop/folk-collectief. Toen Ron mij benaderde om voor dit project en op deze manier muziek te maken, was dat voor mij een geschenk uit de hemel dat ik met beide handen heb aangenomen."

Waar Jens het steviger gitaarwerk voor zijn rekening neemt, speelt Rinie, met Camels Andy Latimer als grote voorbeeld, vooral de rustige passages vol gevoel en melodie. "Ron heeft ons allemaal in grote lijnen aangegeven hoe de nummers moesten klinken," gaat Rinie verder. "Voor mij waren dat onder meer Birth en Renewal. Aan de hand daarvan ging ik melodielijnen maken, zelf componerend of door de muziekbasis van Ron uit te werken. De ene keer meteen raak, de andere keer wat vaker heen en weer totdat Ron en ik er allebei tevreden over waren. Ron gaf best veel vrijheid bij de invulling maar wilde natuurlijk wel zekerstellen dat door mij de juiste sfeer werd neergezet."

MARK SMIT

En zo ontwikkelde zich geleidelijk aan het volledige album Mask, waar nog wel een zanger voor moest worden gevonden. Ron: "Ik dacht al langer aan Mark Smit maar wist niet of ik hem kon krijgen. Hij woont immers in Zuid-Frankrijk, en ik kende hem niet. Na een mailtje van mij reageerde hij enthousiast op wat hij had gehoord, en hij wilde graag de zang ervoor verzorgen. Ik heb hem in hoofdlijnen verteld wat ik in de nummers kwijt wilde, en hij heeft dat fantastisch aangevoeld met perfecte teksten en zanglijnen."

Doordat alles 'afzonderlijk op afstand' is ingespeeld, waren mix en mastering

van de digitale aanleveringen essentieel voor de juiste luisterbeleving, en getuige het eindproduct was dat bij (extra) keyboardspeler Jan Munnik (Autumn) in uitstekende handen. Dat geldt overigens ook voor de cd-verpakking, een kleurrijk, door Douwe Fledderus verzorgd boekje met voor elk nummer prachtig bijpassend artwork, inclusief de teksten.

Het album is goed ontvangen en krijgt mooie recensies. Dat geeft de mannen zo veel energie en voldoening dat de contouren van een tweede album zich al beginnen af te tekenen. Concerten zitten er vooralsnog

niet in, hoe graag ze die ook zouden willen geven – het album vraagt om integrale uitvoering met alle instrumenten, en dat vormt, gegeven de omvang van de crew en de onderlinge afstanden, momenteel nog een te grote belemmering om vooraf regelmatig te oefenen en vervolgens op te treden – maar wie weet wat er in de toekomst mogelijk is.

DISCOGRAFIE

The Foundation
Mask.....2023

Jan

Rinie

Judith

Sjoerd

Jens

Aad

Mark

Jan